

De blauwe sleutel

Colofon

ISBN: 978 94 6365 067 0

1e druk 2018

© 2018 Ronald van der Pol

www.ronald-van-der-pol.nl

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Eerder verschenen van Ronald van der Pol: De Witte Generaal

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

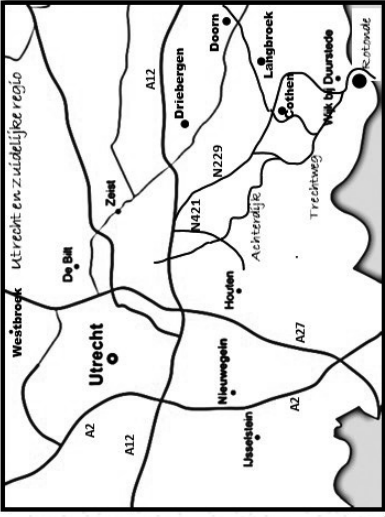
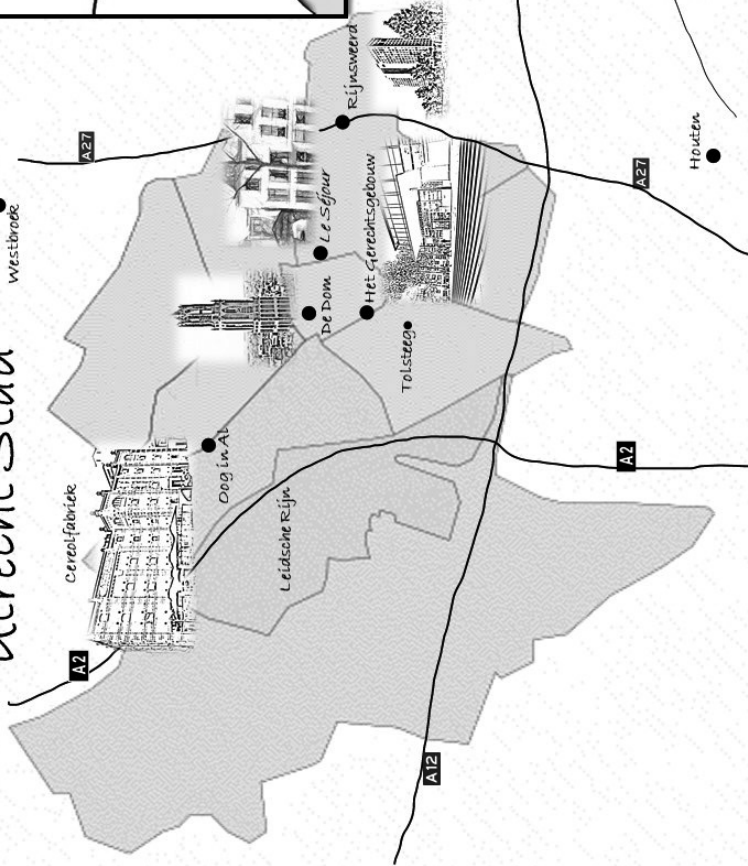
This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De blauwe sleutel

Ronald van der Pol

Utrecht stad

Dit verhaal is ontsproten aan de fantasie van de auteur. Verwijzingen naar werkelijk bestaande mensen, gebeurtenissen, organisaties en plaatsen zijn alleen bedoeld om het verhaal extra authenticiteit te verlenen. Enkele feiten berusten op waarheid maar zijn omwille van het verhaal aangepast of krijgen een andere wending. Alle andere namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn door de auteur bedacht. Elke overeenkomst met de werkelijkheid berust dan ook op louter toeval.

De nacht van 30 juni 2008

Het is een gitzwarte nacht, of lijkt dit zo doordat de zwarte rookwolken het maanlicht doen versluieren? Ik weet het niet en het maakt me ook niets uit. De vlammen reiken inmiddels tot ver in de hemel en dat is het enige dat nu van belang is. Het glas van de ramen springt met harde knallen uit de sponningen. De openingen slurpen nu de verse lucht naar binnen waardoor oranje, rode en gele kleuren elkaar afwisselen, een aanblik van een inferno waar ik zo naar had gehunkerd. Het pand moet worden weggevaagd en ik ben daarover alleen aan mezelf verantwoording verschuldigd. En nu ik het resultaat zie, kan ik een glimlach niet onderdrukken.

Ik heb me inmiddels aangesloten bij een groep nieuwsgierigen die keurig achter het lint naar het brandende tafereel kijken en ik toon een gezicht vol ontzetting als mensen mijn kant op kijken. En terwijl ik hier de immense vlammenzee aanschouw, heb ik geen besef van tijd. Is het middernacht? Is het al later? Het is zomer, dat weet ik dan nog wel. De seizoensinvloeden gaan ook niet aan mij voorbij. Tijd heeft voor mij al lang geleden aan betekenis ingeboet, tijd kan je niet stilzetten en al helemaal niet terugzetten, nee, tijd heeft voor mij geen relevantie meer.

Ik besluit dat het mooi is geweest en trek mij terug. Aan de kade van het Merwedekanaal zie ik nog de weerkaatsing in het water van het vuur dat achter mij woedt. Ik besluit nog eenmaal om te kijken naar het brandende pand dat mijn leven tot een hel heeft gemaakt. Maar ik schrik van de teleurstelling die ik nu voel. Ik dacht dat het hiermee klaar was, dat het voldoening zou geven, maar ik ben in verwarring. Ik zou blij moeten zijn, er komt immers een

einde aan al mijn lijden, maar ik heb me gruwelijk vergist.
Ik had mezelf een opdracht gegeven maar constateer tot
mijn eigen ontsteltenis dat het hiermee niet klaar is.

Hij kwam langzaam bij en voelde zich misselijk. Waar was hij? Hij was vastgebonden aan een stoel en een metalen pilaar. Hij kon zijn armen niet bewegen, zijn polsen waren aan elkaar gebonden met touw of iets dergelijks. Het zat strak en hij kreeg er geen beweging in. Om zijn middel zat een leren band en hij had de indruk dat die band om de pilaar heen liep. Hoe was hij in deze situatie terechtgekomen? Hij probeerde zijn gedachten te ordenen maar kon zich niet herinneren wat er was gebeurd. Het rook muffig in deze donkere ruimte en het lukte hem niet om zich enigszins te oriënteren. Het moest een grote ruimte zijn want toen hij riep of er iemand was, klonk het hol en groot. Er kwam geen enkele reactie. Hij had een droge mond en vroeg om water maar ook daar kwam geen reactie op. Hoelang was hij al hier? Ieder gevoel voor tijd was weg. Hij had niet alleen last van een droge mond maar ook van een hongerig gevoel. Hij moest goed nadenken wat er gebeurd was maar hij kon zich niet concentreren, hij kreeg zijn gedachten niet geordend, het was chaos in zijn hoofd. Hij kende genoeg mensen die een hekel aan hem hadden, maar met welk doel en door wie werd hij hier vastgehouden?

‘Help!’ riep hij en het schalde door de ruimte. Het bleef stil. Hier was duidelijk rekening mee gehouden, dus schreeuwen had geen zin. Hij keek de ruimte in maar zijn ogen kregen er geen vat op, het was een grote gitzwarte ruimte, het duizelde hem zelfs een beetje want niets bood hem enig houvast. Hij bewoog zijn polsen langs elkaar in een poging om zijn handen vrij te krijgen maar het enige resultaat was een snijdende pijn.

Vage geluiden, hij hield zijn adem in en luisterde aandachtig. Een deur, het gerinkel van een sleutelbos. Hij probeerde zich te concentreren op de geluiden en uit welke richting die kwamen. Even bleef het stil en na een klik scheen er een zwak licht door de ruimte. Er verscheen iemand die de ruimte verder binnenliep maar uiteindelijk op een afstand van ongeveer vijftwintig meter voor hem ging staan. Het was niet meer dan een silhouet van een persoon die met gespreide benen stilstond in een houding alsof het een soldaat was. Misschien was het ook wel een soldaat en die gedachte bezorgde hem een rilling. Hij staarde naar hem maar hij kon zijn gezicht niet ontwaren. Het leek erop dat hij zijn gezicht verscholen hield onder een ruime capuchon. Er werd niets gezegd en zelf kon hij geen woord uitbrengen, compleet verkramp van de spanning. Zo erg dat toen de schim zich bewoog, de schrik hem om het lijf sloeg. Hij probeerde tegen beter weten in zich los te wurmen, ook al wist hij dat dat volstrekt kansloos was. Weer die snijdende pijn, dit keer ook aan zijn enkels. Zweet droop in zijn ogen en hij knipperde om de waas en het prikkelende zoute vocht weg te nemen, maar vooral om de bewegingen van de onbekende te kunnen volgen. De schim was teruggelopen naar de deur en sloot deze. Heel even was het weer aardedonker maar nog voor hij kon bedenken dat de schim mogelijk de ruimte weer had verlaten, klikte er een zaklamp aan. Hij volgde de figuur zo goed en zo kwaad als het ging terwijl deze hem volledig leek te negeren. Er sprong een felle lamp aan die iets werd verschoven, waarna hij op hem werd gericht en hem compleet verblindde. Hij bewoog zijn hoofd opzij en knipperde opnieuw met zijn ogen.

‘Wie ben je en wat wil je van me?’ Er werd niet geantwoord. De gestalte kwam achter het licht vandaan zodat

het silhouet weer zichtbaar werd, maar niet meer dan dat. Hij zag dat de gestalte iets van zijn rug nam, een grote rugtas of iets dergelijks die hij vervolgens op de grond tegen iets aan zette. Het was niet goed te zien. Nu liep de schim naar de andere kant van de grote ruimte. In de uiterste hoek aan de rechterzijde sprong al haperend een tl-lamp aan. Even dacht hij het gezicht te zien maar de afstand was te groot. Er werd iets van plastic opengescheurd en hij zag iets in het licht weerkaatsen, maar wederom was de afstand te groot om vast te stellen wat het was. De schim kwam in beweging en liep schuin door de ruimte en op misschien enkele meters afstand voor hem langs naar de andere zijde, terwijl hij een tafeltje op wielen voortduwde, tenminste, dat was wat het leek. De wieltjes piepten gelijkmatig terwijl het tafeltje werd voortgeduwd. De donkere gestalte stond nu op misschien tien meter afstand met zijn rug naar hem toegekeerd. Hij was een en ander aan het ordenen, rechte zijn rug en liep toen het donker in, maar buiten het zicht. Er viel een stilte. Waar was hij gebleven? Hij bewoog zijn hoofd, wat veel moeite kostte, maar zag hem nergens. Hij hoorde alleen zijn eigen ademhaling.

Hij schrok enorm toen een gehandschoende hand links van hem verscheen en iets vasthield. Aan de andere kant kwam ook een gehandschoende hand tevoorschijn. De schim stond dus achter hem, of liever gezegd achter de ijzeren zuil. Er werd tape om zijn mond geplakt en naar achteren getrokken. Het ging allemaal zo snel dat hij er niet goed op kon reageren. De tape werd zodanig strak getrokken dat zijn hoofd volledig recht werd gehouden en niet meer kon bewegen. Hij keek nu recht voor zich uit en draaide zijn ogen alle kanten op om de schim te ontdekken. Waar was hij? Uit het niets doemde de schim weer op en liep richting de plek waar hij eerder zijn rugzak of wat

het ook was had neergezet. Zelf draaide hij zijn ogen nog eens richting het tafeltje. Wat had de schim zojuist aan voorbereidingen getroffen? Hij wilde wat zeggen maar er kwam geen geluid door de tape. Hij merkte niet eens dat hij zat te snotteren als een klein kind. Hij kreeg het benauwd en wist intuïtief te snuiten om lucht te krijgen. Het snot voelde hij over zijn kin druipen. Wat gebeurde er toch allemaal?

Het geluid van een rits maakte hem weer alert en hij keek weer richting de gestalte recht tegenover hem. De gestalte had zich gebukt en haalde iets uit de tas. Hij ging weer rechtop staan en voerde allerlei handelingen uit die door het verblindende licht niet goed te volgen waren. Wat was hij in godsnaam aan het doen? De voorbereiding, wat die ook mocht zijn, ging onverwijld door. Het maakte hem wanhopig. Dit was niet oké. Wat was deze onbekende figuur aan het prepareren? Het zweet droop weer in zijn ogen en hij voelde zich machteloos. Hij probeerde tegen beter weten in om hulp te roepen maar er kwam helemaal geen geluid. Toen verplaatste de figuur zich iets waardoor zijn silhouet en contouren extra geaccentueerd werden door het licht. Het leek erop dat hij een lange jas aanhad waarbij hij zijn gezicht nog steeds gecamoufleerd hield onder een capuchon. De schim wilde duidelijk een schim blijven, onderdeel van zijn plan. Maar wat was zijn plan, waarom sprak hij niet? Toen zag hij wat hij in positie bracht. Mijn God, dit kan niet waar zijn, dacht hij verschrikt. Hij probeerde uit alle macht los te komen en stootte bijna dierlijke geluiden uit, die echter nauwelijks te horen waren. Het was allemaal zinloos. Hij rilde over zijn hele lichaam en wist het niet meer te beheersen. De urine liep over de stoel en langs zijn benen. Het was gebeurd, zijn leven was voorbij en bij dat besef viel er van het ene

op het andere moment een onverklaarbare rust over hem heen. Ook het rillen hield op en hij begon diep in en uit te ademen door zijn neus. Als het dan toch moest gebeuren, dan in ieder geval met nog een beetje waardigheid. Hij keek stoïcijns naar de onbekende toen hij zich plots realiseerde wat de aanleiding was. Hij moest er schamper om lachen. Het is niet waar, dacht hij en hij keek vol verbazing naar de schim. Hij zag hem richten. Zijn hart ging als een gek tekeer en zijn ademhaling versnelde. Een klik en toen was er niets meer.

Dag 1

Met een wilde stuiptrekking schrok Gerard wakker en sloeg het dekbed van zich af. Hij voelde zich afgepeigerd alsof hij een paar uur in de sportschool bezig was geweest na een onderbreking van een jaar. Hij ging rechtop zitten en veegde het zweet uit zijn gezicht. Toen hoorde hij het trillen weer en keek op zijn nachtkastje. Het was zijn mobieltje en het witte schijnsel van het schermpje leek de hele slaapkamer te verlichten. Hij nam op. ‘Ja,’ was het enige dat uit zijn kurkdroge mond kwam.

‘Gerard, met Frank.’

Hij keek nog eens op het schermpje en zag dat de tijds-aanduiding 01:53 aangaf. ‘Christus, kan het nog vroeger?’ Hij had nu pas door dat Maaïke niet meer in bed lag. Wanneer was zij het bed uit gegaan?

‘Wat dacht je van mij. Ik vraag me nog steeds af waarom ze mij altijd als eerste bellen. Maar even zonder dollen, je moet zo snel mogelijk naar Wijk bij Duurstede komen. Er is een lichaam van een man aangetroffen op een rotonde.’

‘Ongeluk?’

‘Nee, zeer zeker niet. Het is een bizar tafereel, maar dat kun je zo zelf ervaren. Marjan is net gearriveerd.’

‘Oké, ik kom eraan.’ Hij verbrak het gesprek, wreef nog eens over z’n gezicht en keek weer naar de plek waar Maaïke zou moeten liggen. Er kwam een sms-berichtje binnen op z’n mobiel: ‘*Rotonde Boterslootweg/Geerweg. Tot zo.*’ Ja, wel handig om de locatie te weten. Hij liep naar de badkamer, nam de douchekop van de haak en liet koud water vrijelijk over zijn hoofd lopen en dat voelde zowaar

heel verkwikkend. Hij droogde zich af, haalde een kam door zijn haar en kleepte zich snel aan.

Eenmaal beneden zag hij Maaïke gekleed in een van zijn witte T-shirts aan de keukentafel zitten met een glas water, dat ze tussen beide handen hield en in kringetjes draaide. Ze keek hem ietwat meewarig aan, of leek het maar zo omdat ze gewoon moe was? Ja, ze zag er vermoeid uit, maar nog steeds heel mooi. Het haar in de war, maar dat maakte haar alleen maar aantrekkelijk, en dan die mooie blauwgroene ogen. Eigenlijk wilde hij seks met haar, al was het maar heel even. De gedachte alleen al maakte hem opgewonden – niet erg handig als je net bent opgeroepen voor een zaak die riekt naar een misdrijf.

‘Kon je niet slapen?’

Ze reageerde niet direct en nam een slok water. ‘Je had weer een nachtmerrie.’

‘Dat meen je niet?’

‘Zie ik eruit alsof ik zin heb in grapjes?’ Ze was prikkelbaar, maar Gerard begreep donders goed hoe dat kwam. Hij had de laatste tijd weer regelmatig nachtmerries. Hij was een tijdje in therapie geweest en hoewel hij aanvankelijk sceptisch was, had hij er wel degelijk baat bij gehad. Tegen de adviezen in was hij eerder gestopt met de sessies. Maaïke was het daar niet mee eens geweest maar het ging een tijdlang redelijk goed. Gerard had zich echt ingeprent dat hij over het verdriet van Lizanne heen was. Het was een ongeluk geweest en lange tijd had hij geen nieuwe serieuze relatie aan durven gaan, maar nu was Maaïke er. Hij had haar ontmoet tijdens een zaak rondom de vermiste Ricky. Hij was op slag verliefd geworden, maar de start was niet vlekkeloos verlopen. Hij was een tijdlang in therapie gegaan op nadrukkelijk verzoek van Maaïke. Het hielp wel, maar hij had een hekel

aan die sessies waarin hij het centrale middelpunt was. Hij had vaak het gevoel dat de therapeut bewust op zoek ging naar zijn zwakke punten. Niet dat ze er niet waren, maar hij hield die graag voor zichzelf. Hij had niet het gevoel dat het hem verder zou brengen, bovendien ging het best wel goed en bleven de nachtmerries weg. Ook voelde hij zich gelukkig met Maaïke, iets wat hij sinds het verlies van Lizanne niet meer zo ervaren had. Hij begon sessies over te slaan of zei ze gewoon af. Maaïke was er natuurlijk achter gekomen maar zei er aanvankelijk niets over, totdat die verdomde nachtmerries te pas en te onpas weer terugkwamen. Ze waren verwarrender dan ooit daarvoor omdat zowel Lizanne als Maaïke erin voorkwam en hij ze beiden verloor.

‘Gerard, je moet echt de therapie met Michael weer oppakken,’ vervolgde Maaïke. Gerard had er een hekel aan dat ze haar collega’s bij de voornaam noemde. Het gaf hem het gevoel dat ze achter zijn rug om de voortgang van zijn geestelijke toestand bespraken. ‘Hoor je wel wat ik zeg?’

‘Jaja, ik zal hem weer eens bellen, oké? Ik moet nu naar Wijk bij Duurstede.’

‘Gerard, ik meen het, ik hou dit zo niet vol.’ De opmerking overviel hem.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik trek het niet.’ Ze ging erbij staan en keek hem verdrietig in de ogen. Verdomme, ze had gehuild.

‘Laten we erover praten als ik weer terug ben, oké?’

‘Je vlucht er weer voor weg, maar het is al goed.’ Dat was een opmerking die niet klopte, dat wist hij natuurlijk ook wel. Ze keek hem aan en haar ogen werden vochtig. ‘Ik hou van je, Gerard, maar je moet wel aan jezelf werken. Accepteer nou dat het gewoon meer tijd kost. Je had het niet mogen afbreken, je ziet nu zelf wat het gevolg

is. Ik ...’ Ze maakte haar zin niet af, maar gaf hem een kus en zei dat hij snel moest gaan. Dat was het mooie van Maaïke, ze begreep heel goed dat hij voor zijn werk onverwacht weg moest en dan alles uit zijn handen moest laten vallen. Hij kon zich dan als het ware rechtstreeks vanuit een nachtmerrie storten op een naargeestige moordzaak, zodat de nachtmerrie verdween in de spelonken van zijn geest, alwaar hij opgeslagen werd als back-up maar ongevraagd *gerestored* werd als hij in slaapstand verkeerde. Het werd inderdaad tijd om het definitief te laten wissen. Maaïke glimlachte en hij kreeg er een week gevoel van. Hij was echt gek op haar.

Vlak voor Wijk bij Duurstede werd het verkeer richting de Geerweg omgeleid. Gerard stopte voor de agent en liet hem zijn legitimatie zien, waarna hij zijn weg kon vervolgen. Al snel kwam hij bij de rotonde die Frank had opgegeven. De omgeving was afgezet maar ondanks het nachtelijk uur waren er toch veel mensen op afgekomen. Een helikopter cirkelde boven de wijken en speurde zo met een infraroodkijker de omgeving af. Hij parkeerde zijn auto en stapte uit terwijl hij Frank naar hem zag wenken.

‘En, wat hebben we hier?’ Het zicht werd hem ontnomen door twee forensisch rechercheurs.

‘Het is geen fraai tafereel, om niet te zeggen dat het absurdistisch is.’

‘Geen ingewikkelde woorden gebruiken zo vroeg in de ochtend.’ Hij liep langs Frank en de forensisch rechercheurs en stond abrupt stil toen hij het tafereel in volle omvang voor zich zag opdoemen. Er zat een man in een soort van lijkkleed met zijn benen vooruitgestoken en zijn armen rustend in zijn schoot. De planten om hem heen leken keurig gerangschikt. Een wit koord dat om zijn

borstkas en onder zijn oksels door om de paal van de beslissingswegwijzer zat hield hem in deze positie. Het ge-laat van de man had een verbaasde uitdrukking. Gerard schatte zijn leeftijd op eind dertig, begin veertig. De mond van het slachtoffer stond half open en zijn ogen staarden doods de nacht in. Het meest wonderlijke zat tussen zijn ogen en had waarschijnlijk zijn dood veroorzaakt. Een pijl. Gerard ging op zijn hurken zitten, bekeek de man nog eens goed en zag dat de pijl letterlijk zijn hoofd had door-boord. De punt van de pijl was duidelijk zichtbaar maar leek ook beschadigd, krom zelfs. Hij bekeek het achter-hoofd zonder iets aan te raken en zag het haar plakkerig aan elkaar geklit met daartussendoor de punt van de pijl. Dit was inderdaad absurd. Een straaltje opgedroogd bloed dat via de brug van zijn neus over zijn gezicht liep gaf het iets theatraals. Op het lichaam en eromheen waren geen bloedsporen te zien. Hij was dus niet hier om het leven ge-bracht. Hij keek naar de handen en schoof de mouwen iets omhoog; er waren duidelijk striemen om de polsen te zien. De huid lag open, de man had mogelijk pogingen onder-nomen om los te komen. Gerard bekeek vervolgens de enkels van het slachtoffer en wat hij verwachtte werd bevestigd. Ook daar zaten striemen en was de huid beschadigd. Hij ging weer staan terwijl hij werd aangekeken door het ern-stige gezicht van Marjan van Goedbeek. Marjan leidde al jaren het Utrechts forensisch team en hij had met haar een soort van haat-liefdeverhouding. Maar hij had veel respect voor haar, want ze verstond haar vak goed.

‘Jezus, dit heb ik nog nooit gezien. Die pijl is dwars door z’n hoofd gegaan, dat moet dan met een behoorlijke kracht gegaan zijn. Kan dat met een pijl-en-boog?’

‘Een kruisboog lijkt me meer voor de hand liggend, maar dat is speculeren.’